ГЕРМАНСКАТА МАРКА — ДЕВИЗЪ

ЗА ВСИЧКИ ПЛАЩАНИЯ ВЪ ЮГОИЗТОКА

ВДНА ЗНАМЕНАТЕЛНА СТАТИЯ НА ЕМИЛЪ ПУЛЪ, ПОДУПРАВИТЕЛ НА РАЙХСБАНКЪ. КЪМЪ СЪЗ ДАВАНЕ НА ЦЕНТРАЛЕНЪ КЛИРИНГЪ ЗА ЦЕЛИЯ ЮГОИЗТОКЪ. ПРИМЪРЪТЪ МЕЖДУ РОМЪНИЯ И БЪЛГАРИЯ. ГЕРМАНИЯ РАЗЧИТА НА ВСИЧКИ ПОМОЩНИ ИЗ ТОЧИЦИ ВЪ ДНЕШНАТА БОРБА.

Въ обширна статия, печатана въ „Зидъстъ ахе" отъ 18 октомврий, подъ заглавие „Положението на марката въ Югоизтока", подуправителятъ на германската Райхсбанкъ г. Емилъ Пулъ, който миналата седмица гостува въ София, като разглежда финансовитѣ и парични отношения на Германия отъ лѣтото на 1931 год., когато избухна международната криза, дотия краи, съ бивша Югославия, Унгария, Румъния и Унгария, отъ между другото:

„Сегашната война донесе коренна промѣна въ паричния пазаръ въ цѣлия Югоизтокъ. Поради липса на достатъчно девизи, всички югоизточни държави ще оказяха отпадане парт-ньори за клиринговата система, безъ девизи, въведена отъ Германия слѣдъ кредитната криза въ 1931 год., още преди сегашната война. Тия държави, сѣщо бедни отъ девизи, както Германия, търсѣха протегнала ръка за финансово взаимопомагане и стопански обмѣнъ безъ злато къмъ Германия. Западнитѣ сили съзнаха грѣшката и нѣмаха време да осуетятъ систематическото присъединяване на цѣлия Югоизтокъ къ нашитѣ земедѣлски артикули и други суровини материали къмъ Германия. Войната още повече затвърди това положение на германската марка въ цѣлия Югоизтокъ и днесъ марката, покрай италианската лира, е най-важнитѣ девизи въ Югоизтока. Авоаритѣ съ германски марки при Германската клиринга каса представляватъ важни резерви за ликвидиране плащанията на Германия спрямо континенталнитѣ европейски държави.

Нѣмо по-голѣмъ знаменателенъ примѣръ за положението на германската марка отъ новото учреждане на плащанията между България и Румъния, което става въ германски клирингъ посрѣдствомъ Германската клирингова каса.

Този примѣръ ще послужи, сигурно, за едно още по-активно прилагане на сѫщата метода и по отношение на другитѣ юго източни страни. Защото идеята за централенъ и общъ клирингъ за всички югоизточни страни има двѣ голѣми преимущества: всѣка партньоръ — нѣма да има нужда вече, както при досегашната система на плащанията, отъ свои отдѣлна смѣтка за плащания, но всичко ще бъде пресѣтано въ основа на маркata отъ Централната клирингова каса въ Берлинъ. Второ, тази система дава възможность, чрезъ едно централно изчисляване на плащанията, да се постигне единно ръководство на продоволствието и обмѣната на стоки въ европейското жизнено пространство, като по тоя начинъ ще се постави и базата на единно плащане и въ бѫдещата Европа. Въ случая, въ разрѣзъ съ „свободното" парично движение, ще имаме едно бързо и лесно уреждане на всички вносни и износни салда. Като последища отъ дневното ръководящо положение на германската марка въ Югоизтока, първа България вече призна германската марка, и въ областта на своята вѫтрешна кредитна политика, като срѣдство за покриване на своитѣ парични обръщения съ Германия. Не само този случай, но и много други, вече задѫлжаватъ нашитѣ партньори да имать довѣрие въ германската марка.

Ние знаемъ, че растящото задлѫжаване на Германия по клиринга отчасти предизвиква известно безпокойство. Но на всѣкого, който гледа единостранчиво по тоя въпросъ, трѣбва да бѫде съвсѣмъ ясно, че Германия, въ днешната си решителна борба за по-добро стопанско и политическо бѫдеще и редъ въ Европа, логично трѣбва да посѣне и върху европейскитѣ помощни източници. Това още повече налага щото, въ сегашния моментъ, едно пълно изравняване на сметкитѣ съ стоки между отдѣлнитѣ страни да бѫде отложено. Всѣка война застава да се действува въ тази насока. Това представлява и една важна вѫтрешна проблема на всѣка отдѣлна държава и интересува живо Германия, която помага съ всички сили да се добиятъ цѣнни постижения. Съ уреждането на тия задачи ще съдѣйствуваме и основитѣ за разрешаване на бѫдещи задачи. Германската производителна мощ ще задоволи, при единъ миръ, напълно всички искания на своитѣ партньори и така германската марка, както въ югоизточнитѣ страни, така и въ цѣлото европейско плащане ще придобива все по-голѣма ръководяща роля".

Туризъмъ

ОТКРИВАНЕТО НА ХИЖА „СРѢДЕЦЪ"

Въ недѣля на Витоша бѣ открита за ползуване отъ столичнитѣ общински служители хижа „Срѣдецъ". По случая отъ свещеникъ Евстатий Вѫтошки се отслужи водосвѣть въ присъствието на представители на Съюза на общинскитѣ служители въ България — г. инж. Тончо Несиовъ, директоръ на Д. Т. О., началници на служби при Столичната голѣма община, управата на „Срѣдецъ" и найвеличествѣнитѣ туристи отъ персонала на Столичната голѣма община.

Отъ името на почетния предсѣдатель на „Срѣдецъ" — кметъ г. инж. Ивановъ, предсѣдателятъ на клуба г. инж. Иванъ Антоновъ обяви хижата за открита за ползуване отъ членоветѣ на организацията.

Повече отъ 200 общински служители се събраха на другарска трапеза, презъ време на която се произнесоха тамбуриджитѣ оркестъръ и хоръ „Срѣдецъ". Г-нъ инж. Антоновъ произнесе слово, като подчерта ценнитѣ качества на столичнитѣ общински служители и тѣхни гости.

СПОРТЪ

СЕДМИЧЕНЪ СПОРТЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

РЕДНИ И НЕРЕДНИ ПРОЯВИ ВЪ СЪСТЕЗАНИЯТА. РЕЗУЛТАТИТѢ ОТЪ ФУТБОЛИТѢ, ВОЛЕЙБОЛИТѢ, БАСКЕТБОЛИТѢ И АТЛЕТИЧЕСКИ СЪСТЕЗАНИЯ ВЪ СОФИЯ И ПРОВИНЦИЯТА.

Областната софийска дивизия вече навлиза въ новото си първенство, което започна да се очертава като доста интересно. Въ сѫбота и недѣля, за тоя шампионатъ се произведоха състезания. Тимътъ на Славия спечели срещу АС 23 съ 3:1; Футболъ клубъ завладѣ две точки отъ Шипка съ 3:2, а въ недѣля слѣдъ владе Левски победи Бенковски съ 2:1. Въ тоя рундъ имаше доста характерни нѣща. За отбелязване е, най-първо, че играта на тимоветѣ още не може да задоволи. Това е може би, поради това, че първенството е още въ началото, че още не е почувствуванъ по-голѣмия нервъ на шампионата. Отъ другата страна не могатъ да се оправдаятъ пропитѣ на труба и непривлекателна игра, които бѣха показани отъ нѣкои състезания въ сѫбота и недѣля. На такива прояви трѣбва да се тури край. На трето мѣсто бѣ сериранъ и единъ неприятенъ случай на ръководството на клуба Левски непосредствено преди състезанието съ Бенковски. Нѣкои играчи сѫ поставили условия за участие въ състезанието и съ това сѫ злепоставили името на клуба си, защото въ последния моментъ е трѣбвало да сѫтърсятъ заместници и пр. Клубната управа е постъпила съ решителна мѣрка: двамна играчи — Никушевъ и Дж. Стоновъ, сѫ изключени завинаги.

Въ първенството на Софийската область бѫхѫ получени следнитѣ резултати: Кн. К. Преславски — Ц. Борисъ 3:0, Спортистъ — Раковски 8:4, Спортклубъ — Фортуна 3:0, Вихъръ (Тр.) — Свобода 1:0, Победа — Бѣлмаръ 4:0, Борисславъ — Аспарухъ 1:1, Вихъръ (Н) — България 3:1, Победа (Ора.) — Ботевъ (Куп.) 3:2, Полетъ — Пянска (Сл.) 3:1, Ботевъ (Г. Баня) — Родина 1:1.

Въ провинциалнитѣ първенства резултатитѣ сѫ: Кн. М. Лужа — Шипка 2:1, Славия (Дупн.) — Левски (Кюст.) 2:1, Атлетикъ — Осмоотвѣ 2:0, Левски (Кюст.) — Ботевъ (Г. Дж.) 2:1, Кубратъ (Полово) — Х. Омортагъ (Шуменъ) 3:1.

Атлетиката въ недѣля имаше единствена проява — четвъртото по редъ лѣка участие тимоветѣ на АС 23, Пожарна София — Бонна. Въ него Хитовъ, Ботевъ, Родина и др. Пръвъ Хитовъ, Ботевъ, Родина и др. Пръвъ класира тимътъ на П. Хитовъ, който на първи пѫть печели тоя състезание.

Въ първенствата по игритѣ съ ракета топка на София, резултатитѣ сѫ: волейболъ мѫже: Родина — Победа 3:0, АС 23 — Раковски 2:1, баскетболъ мѫже: АС 23 — Раковски 30:11, Левски — Славия 31:24, Левски — Кн. Кирилъ 31:14, Раковски — Кн. Кирилъ 31:16, Славия — Омортагъ не се състоя; волейболъ жени: АС 23 — Левски 3:0, Раковски — Омортагъ 3:0, Родина — Аспарухъ 3:0, баскетболъ жени: Раковски — Омортагъ 20:0 служебенъ.

Финалътъ за желѣзничарското футболно първенство, който се състоя въ Сокиние, е билъ единъ голѣмъ праздникъ за града. Състезанието между софийския и скопския желѣзничарски тимове е протекло въ приятелска атмосфера. Победили сѫ софийнци съ 4:1. Купата е била поднесена на тимътъ победителъ лично отъ г. министра на желѣзницитѣ. Играчитѣ на двата тима сѫ били декорирани съ възпоменателни медали.

СНОЩИ ЛЕВСКИ ОТПѢТУВА ЗА ТУРЦИЯ.

Снощи въ полунощ тимътъ на соф. клубъ Левски отпѫтува за Истанбулъ, където на 29, 31 X и 1 ноемврий ще играе три състезания срещу тамошнитѣ клубове Бешикташъ, Фенербахче и градски тимъ. Съставътъ на Левски за първото състезание е опредѣленъ така: Алдеевъ, Зографовъ, Петковъ, Георгиевъ, Радевъ, Станбулиевъ, Цвѣтковъ, Дилиян Стоиковъ. Резерви: Спасовъ, Мазниковъ, Ковъ. Резерви: Спасовъ, Мазниковъ, Петровъ, Дѫровъ.

УЧИТЕЛСКА КОНФЕРЕНЦИЯ ВЪ КЪРДЖАЛИ

гр. Кърджали. На 25 окт. се закри околийската учителска конференция, която заседаваше три дни въ града. Присѫствуваха всички учители отъ околията и града. Окр. учил. инспекторъ изтъкна начинитѣ по които ще се осъществятъ учебната програма въ училищата изъ околията.

Въ 10 часа се образуваха дълго шествие отъ общинския домъ къмъ градската градина, където бѣ положенъ вѣнецъ на паметника. Участвуваха учителитѣ, началникътъ на гарнизона съ войскови отдѣления и много граждани. При полагане на вѣнеца, началникътъ на гарнизона произнесе речь, въ която изтъкна заслугитѣ на просвѣтния съюзъ и особено на учителитѣ, които пръсватъ просвѣтата на дългъ и широкъ изъ обединения на България.

Н. Пердишкиевъ

СТОПАНСКИ И СОЦИАЛЕНЪ ЖИВОТЪ

ВТОРИЯТЪ КОНГРЕСЪ НА СЪЮЗА НА БЪЛГАРСКИТѢ ЗЕМЕДѢЛЦИ

ПРЕДСѢДАТЕЛЯ НА ОРГАНИЗАЦИЯТА

СОЦИАЛНИ ПРИДОБИВКИ. ТРИТѢ ГЛАВНИ ВЪПРОСА, КОИТО ВЪЛНУВАТЪ ДНЕСЪ БЪЛГАРСКИТѢ ЗЕМЕДѢЛЦИ.

На 29 ч. м. четвъртъкъ, се открива второтъ редовенъ конгресъ на Общия съюзъ на земедѣлско стопанскитѣ задруги, преименуванъ въ Общъ съюзъ на българскитѣ земедѣлци.

Общиятъ съюзъ на българскитѣ земедѣлци бѣ учрежденъ едва презъ 1927 год. слѣдъ създаването на първия законъ за организиране на производитѣ и последенъ слѣдъ учрѣждането на другитѣ четири професионални съюзи.

Подготовката за учреждането на Общия съюзъ на българскитѣ земедѣлци изискваше малко повече време, отколкото това бѣ нуждно за другитѣ професии. Защото докато работници, занаятчии и търговци преди създаването на задона за организиране на професиитѣ, имаха, макарь и разнообразни професионални организации, единствени земедѣлскитѣ стопани не сѫ имали своя професионална организация.

Въпрѣки зеебенитѣ тежки условия, при които протече стопанскиятъ животъ на страната поради войната, съюзътъ разви дейность и постигна задоволителни организационни и професионални резултати. Тѣзи резултати се сочатъ въ отчета на Централното управление на Общия съюзъ на българскитѣ земедѣлци, който ще бѫде представенъ на разглеждане въ предстоящия конгресъ на съюза.

Спорѣдъ отчета съюзътъ обединя се надъ 550 хил. земедѣлски стопанства, които сѫ организирани въ 105 околийски и 3,672 мѣстни задруги. Оставатъ неорганизирани още кръгло 880 хил. земедѣлски стопани, подлежащи на организиране. Давнитѣ сѫ отнасятъ къмъ краи на изтеклата година. Поради редица придобивки, краят навлѣзе в по-добра посока, които Общиятъ съюзъ успѣ да обезпечи за земедѣлскитѣ стопани презъ последнитѣ осемъ месеци, задругитѣ можаха да отбележатъ новъ подемъ въ своята организационна дейность. Така че, спорѣдъ сведенията, които ни се даватъ отъ Съюза на задругитѣ, днесъ тѣ броятъ надъ 750 хил. организирани земедѣлски стопани въ цѣлата страна.

Най-много организирани земедѣлски стопани въ задругитѣ имаше въ Русенска область — 60 на сто отъ всички подлежащи на организиране. Следъ това идватъ Плѣвенска и Ст. Загорска области — 54 на сот. Бургаска, Врачанска и Шуменска — 50 на сто, Софийска — 45 и Ямболска и Скопска и Бѣломорска области — само 4 на сто.

Къмъ организираниятѣ въ Общия съюзъ на българскитѣ земедѣлци трѣбва да се прибавятъ и членуванитѣ въ кооперативнитѣ задруги: на тия дати — общо 7,379 души (къмъ 31 декемврий 1941 год.) градинари — 12,279 и лозари — 12,326 души.

Въ областта на своята дейность Общиятъ съюзъ на българскитѣ земедѣлци отбелязва огромни разултати на тази мѣсто. Законътъ за земедѣлскитѣ пенсии. Тази придобивка се дължи преди всичко на Общия съюзъ на българскитѣ земедѣлци на факта, че до преди нѣколко години здравна отъ предсѣдателятъ на Съюза бѣха министри на земедѣлието.

Въ краята на стопанскитѣ придобивки на Общия съюзъ на българскитѣ земедѣлци могатъ да се посочатъ множество закони по М-вото на земедѣлието, създадени по искане на Съюза презъ последнитѣ нѣколко години, провѣрдването на Закона за задлѫженията, съ които повече отъ милиардъ и половина лева задлѫжения на земедѣлския стопанинъ бѣха прехвърлени върху Паричителната каса и много други.

Една голѣма социална придобивка за българското село и поспадналите по производителнитѣ разноски.

Ценитѣ на земедѣлскитѣ произведения — това е основния въпросъ, съ който е свързанъ въпроса за разпитието, висината и, бихме казали, съществуването на нашето земедѣлско стопанство.

Съ организацията на земедѣлското стопанство е свързанъ и въпроса за регламентирането на това стопанство. Защита на земедѣлския стопанинъ — да не може да се експлоатира на печалба и бързо заблогатяване — това е второтъ основенъ въпросъ за нашето земедѣлие. Сигурно той ще заеме широко мѣсто въ разискванията на конгреса на Общия съюзъ на българскитѣ земедѣлци и ще на мѣри своето правилно и целесъобразно разрешение.

Третиятъ сѫщо така екзистенциаленъ въпросъ, преди всичко отъ областта на социалната политика е подобряване Закона за земедѣлскитѣ пенсии и разширяването му, за да обхване и българската селяка — земедѣлка-стопанка, която наравно съ нашата тежка стопанската блага и встрана та. Не може българската селяка, претрупана загубата на съпруга си, нѣмаща опора въ живота, да бѫде изоставена и безъ никакъв материал на подкрепа на старини. И тя ще трѣбва да получи пенсия.

Освенъ тия три принципиални въпроси въ конгреса на Общия съюзъ на българскитѣ земедѣлци, вѣроятно, ще бѫдатъ разгледани редица другъ въпроси, наложени отъ времето, което преживяваме и моментнитѣ нужди на българското село: снабдяване то на българското село съ продукти тѣ отъ първа необходимость, обезпечаване изхранването на населението и доношнитѣ животни, обезпечаване здравето и топло облѣкло, здравни и др. И тия въпроси сигурно ще намѣрятъ своето разрешение въ отдѣлнитѣ мѣрки по нужда на земедѣлския стопанинъ и възможноститѣ на дръжавата при условията, въ които живѣе тя и поставени пред войната.

Ботю Султановъ.

РАБОТИЧЕСКИ СЪЛБЕЦЪ

Клоновото работическо сдружение на файтонджитѣ въ София е разтурено. Членоветѣ му за бѫдещо ще членуватъ къмъ сдружението на коларитѣ работници. Сдружението ще се именува: „Сдружение на коларитѣ, файтонджитѣ и файтонджийскитѣ работници". Назначенъ е новъ управителенъ съветъ на сдружението въ съставъ: Георги Неумовъ, Михаилъ Костовъ, Стоилъ Бѫтрамовъ, Симеонъ Богковъ — управителенъ съветъ; Стоянъ Стоиковъ, Симеонъ Богковъ и Иванъ Георгиевъ — надзоренъ съветъ.

Клоновото сдружение на дюнчиевитѣ работници и металитѣ въ Костинбродъ се разтурени. Членоветѣ на тѣзи две сдружения въ бѫдещо ще членуватъ къмъ общото работическо сдружение въ Костинбродъ.

Въ Врѣвица е разтурено общото работическо сдружение, като членоветѣ на клоновитѣ му сдружения ще членуватъ къмъ съответнитѣ сдружения въ София.

Ръководитѣ тѣла на разтуренитѣ сдружения сѫ освободени отъ длѫжность.

Почетенъ проф. раб. съюзъ е одобрилъ постъпки предъ Главното комисарство за снабдяването на работницитѣ, заети по ж. п. линия. Сиделкъ — Дѫгоплъ. Отпуснати сѫ 300 чифта ларуши, които работницитѣ ще получатъ отъ съответнитѣ кл. сдружения.

Трудови органи отъ Търновското агентура по О. О. сѫ ревизирали трудовитѣ условия изъ разнитѣ предприятия на Горна-Орѣховица. Конста тирани сѫ били трудови нарушения почти въ всички предприятия. Съставени сѫ били около 200 акта. Това се дължи на обстоятелството, че отъ половинъ година предприятията не сѫ ревизирани. Интересно е да се отбележи, че докато трудовитѣ органи сѫ били въ града, редъ въ предприятията е билъ отличенъ. Работодателитѣ сѫ се старели да не се отклонятъ ни най-малко отъ дадениятѣ препоръки и извраненитѣ бележки. Веднага следъ заминаването на трудовитѣ органи, работодателитѣ сѫ започнали старата система. Липсва професионаленъ моралъ.

Работничеството, около 15,000 души отъ града и околията настоява да се учреди инспекторски институтъ, който нѣма да позволи да се нарушатъ такива нарушенията на трудовитѣ закони.

Работническиятъ театъръ въ Перникъ е отпиралъ сезона си съ пиесата „Вампиръ" отъ Антонъ Страшимировъ. Присѫствували сѫ много официални лица. Пиесата е била изнесена много добре отъ работническотата.

САМА

(Разказъ)

Презъ отворения прозорецъ разлегна прохладата на хубава септемврийска привечеръ. Лѣкитѣ на слѫнцето гаснатъ между покривитѣ на високитѣ здания, едва-едва докосватъ плоскиятъ на широкия булевардъ, и нѣкои оставятъ на нѣкои сѫтѫпи варвани, които все повече и повече губятъ формитѣ си подъ стѫпкитѣ на минувачитѣ и леко се отразяватъ въ покривитѣ на легатъ, по вѫлнавиятъ, по стенитѣ... По срѣдата на стаята е все още сѫтѫпо, а отъ лѣгалитѣ, като непослушно все, вече души мракътъ, обвива предметитѣ съ прозрачната покривка на здрача и тѫпи къмъ прозореца.

Елена жена, съ приперчени отъ сѫзи клепки, съ треперѫщи рѫце и тѫлодолото-се разтрепе отъ неиздѣлени нервни приспѫти, стои въ кресло-то при масата и гледа въ единъ портретъ. Неговиятъ портретъ... Та стои така съ часове, а и се струва, че сѫ се изменили само нѣколко нити отъ вѣчността. Това лице, — лицето отъ портрета — така близко и така далечно!... Сѫвсѣмъ малки подробности, за които тя поредно не сѫ е давала сѫмѣтка и които е отминавала съ лекотата на една безгрѫжна младость, сега надлѫзватъ въ съзнанието ѝ. Топлитѣ бѫлѫсѫнѣ на очитѣ, които повѣкога добиваха студенината на жалѣостъ, сѫмкитѣ въ краят на устнитѣ, продѫлговатитѣ и едва забележимъ белегъ подъ дѣсното ухо, високото чело и леко склоненитѣ рамена... И всичко, всичко!...

— Защо не остави, Николай, защо? — мѫлви жената и се задава въ рамдания.

Тя стоя и, съ отмалѣли стѫпки, се отправя къмъ прозореца. Долу шумятъ животътъ. Неонови реклами свѣтятъ и угасватъ. Тамсита показватъ черно бодящиятѣ си тудовища въ свѣтлината на електрическитѣ глобуси и изчезватъ. И хора, хора — неизбройнитѣ човѣшки мравунякъ!... Обѣчени въ черно и свѣтло. Мѫчаливи и тѫжни. Радостни и блестящи съ хапливостъта на едно неизвѣстно улично остроумие. И всичко това въ единъ невъобразимъ смѣсица отъ облѣкла, говоръ, смѣхъ, предупредителни звици на трамваитѣ, виковетѣ на таврошчетата, които предлагатъ на излизащитѣ отъ кината ръководства по новитѣ езици, пликове за писма и хартия, моливи и вратовръзки за обуща...

И тя се вижда понесена отъ тоя човѣшки потокъ, оная отъ свѣтлината и полусѣнкитѣ на тази, сѫвсѣмъ приказно освѣтена улица, притисната отъ всѣкидѣ, чувствуваща дъхътъ и топлината на околнитѣ, подъ рѣка съ него... Съ него!... Съ него!... Като спала тамъ дробица, която пресѣча трамваитѣ линия и се сгѫвѫ въ лицето на една кукла, съ вечерѫшна устна и вѫтрешни вежди... Като другата, която си дробица лѫтѫ между минаващитѣ, съ дверенъ напредъ погледъ и трепетяща усмихка на уста...

Съзнанието пресѣкватъ въ очитѣ ѝ. Нѣщо като усмихка стрѣла изненадващо ѝ лице. Но изведнажъ нѣщо болезнено се свива въ гѫрлото ѝ. Това е то — нѣщото сѫрдце. Тя сѫзнава чува удритѣ му. Жестоката и страшна действителность сѫ единъ ударъ прекъсва мечтитѣ ѝ: него го нѣма, нѣма го!...

Тя се извръща къмъ портрета на масата. Бледа свѣтлина отвѫрля отъ рамката и, подала вѫрху него. Очитѣ, неговитѣ очи, я гледатъ отъ тамъ. И устнитѣ му сѫкѫщо се разтварятъ, ей да я кажатъ нѣщо съвсѣмъ тихо, съвсѣмъ тихо... Но, нѣта самата мѫлви стихове — неговитѣ стихове:

Азъ паднахъ. Другъ ще ме сѫкѫна и
Николай? ... Николай! ...
Брата бѫрзо сѫ отвори и въ стаята влиза младъ мѫжъ. Той се затичва къмъ прозореца, затваря го, спуща пердето и запалва лампата. Посѣте се навежда надъ нея и леко я обхваща за рамената.

— Елена, но какво стана съ тебе? — казва той. —Съвсѣмъ се! Нѣма сѫ никоме ще сѫ помогнешъ?

Елена го поглежда за мигъ, полуизправя се отъ легалото и цѣлата трепери.

— А сѫ какво и кой ще ми помогне, братко мой? Какъ, Любо? Кой?... Та ето, животътъ сѫ тече и безъ него, извънъ се сѫмѫтъ, забавляватъ се, вкусватъ отъ блѫдоветѣ на радостта и щастието. А той — ... Мъртвей — това е толкозъ просто и логично". Черней, но мъртвъ черней! А живитѣ — тѣ се нагледатъ, тѣ се вратъ въ земята като порове, въ какво тукъ значи нѣкаква си

... живность? ...

После се хвърли въ легалото, зарови глава въ възглавницата, захапа съ уста покривката, за да не извика. Но... чувството е по-силно отъ разума. Само слѣдъ мигъ тя се приплаши отъ легалото, въ очитѣ ѝ пламна безумието, лицето ѝ стана бледо, безъ капчица кръвь.

— Николай, Николай! — истерически се развика тя. — За какво отиде, житѣ се въ собствената си мисъ, гробитѣ се и се лѫжатъ единъ другъ, но живѣятъ! Не е ли това най-важното? ...

— Трѣбва ли да го отричамъ? — пита тихо братътъ. — Разбирамъ те, Елена, но не мога да те помоля. Ти ли си или си само... жената? Дребното щастие още не прави живота...

— Дребното щастие, дребното щастие! — сѫкѫ се изудешки Елена. — Но азъ го искамъ, макаръ и такова!...

Тя продѫлжава да се сѫкѫ, после се разплака.

— Елена, ти? ... — казва уплашено братътъ.

Елена го поглежда презъ сѫзи:

— Не мисли, че сѫмъ си загубила ума. Но като си помисли само, че за тѣзи подли душици, за всичката тази сѫтѫ! ... О, това е толкова страшно, Любо! И сега сѫмъ сама, съвсѣмъ сама...

И тя отново прихлупва лице въ възглавницата.

— Сама? — казва Любо. — А азъ и тѣзи писма, които говорятъ толкова много?

Елена повдигна глава.

— Ти, писмата...

— А азъ, Елена, продѫлжава единъ другъ познатъ гласъ.

Елена гледа новодошлия, гледа брата си, гледа разпилѣнитѣ по масата писма, които Любо е извадилъ отъ чекмеджето. Елена се усмихва...

— И ти... Благодаря ви! И... простете ми!

Тихо е. Отъ портрета на масата я гледатъ две очи. Неговитѣ очи. И устнитѣ сѫкѫтъ се разтварятъ, за да ѝ кажатъ нѣщо съвсѣмъ тихо, съвсѣмъ тихо... Но не, тѣ сѫмата мѫлви стихове — неговитѣ стихове:

Понѣкога ще идавамъ въ сѫня ти,
като далеченъ и нечаканъ гостенинъ.
Не ме оставяй ти отвѫнъ — на нѫта,
вратитѣ не разостривай!

Ще влѣзе тихо. Кротко ще присѣдна,
Ще вперя погледъ да те видя —
когато се насита да те гледамъ,
ще те цѣлуна и ще сѫ отида.

— Елена — се опитва да каже Любо

Но другитѣ му казва тихо:

— Мѫлчи, не чувствувашъ ли, че тя вижда сега само него?

Елена имъ усмихва кротко. Поглежда къмъ масата. Оттамъ се сѫмѫтъ две очи. Неговитѣ очи...

ПО СЕЛА И ГРАДОВЕ

БРАТСКА ПОСТѢПКА

гара Павликени. Поради изселяване въ София, павликенскиятъ гражданинъ Стефанъ Даминовъ подари цѣлия си недвижимъ имотъ за около 4 милиона лева на своя братъ Йорданъ Даминовъ, беденъ обущарски работникъ. Новиятъ милионеръ се преселѣ да живѣе въ подарената отъ брата му неболерана нѣща въ центъра на Павликени.

Това событие се посрѣщна съ радость отъ всички павликенци, които показаха дублата братска постѫпка на Стефанъ Даминовъ.

Хр. Марковъ.

БРАНИЧИЦИ ПОТУШАВАТЪ ПОЖАРЪ ВЪ ЛѢТНИЦА.

гара Лѣтница. На 21 т. м. въ дома на Петъръ Мачагановъ — гара Лѣтница, избухна пожаръ. Подпалиха се сѫмото, пѫтѫвита и кѫщата му. Следъ забѫдането на камбанитѣ, директоръ на гимназията г. Боровъ разпуща ученицитѣ и заедно съ група ученици — бранници Дончо П. Вачковъ, Никола С. Николовъ, Ст. Д. Дѫмитровъ и Мая Русинова успѣха да потушатъ пожара и да спасятъ кѫщата.

М.

СКАЗКА ВЪ ФЕРДИНАНДЪ

гр. Фердинандъ. На 22 т. м. въ салона на читалището говори г. Йорд. Влайковъ на теми: „Моралъ и дисциплина" и „Любовь и моралъ". Сказкитѣ бѣха изслушани съ внимание.

П. Стояновъ

Радио Софія

СРѢДА, 28 окт. 6.50 и 7.30 БТА, 12 Изъ опери, 12.30 Пѣрви възрождения — Петъръ Динековъ, 12.45 Концертъ, 13.15 Вокалъ, 18.30 БТА, 14 Нар. пѣсни — Н. Стоянова, 14.30 Концертъ, 16.15 БТА, 18 Курсъ по нѣмски за начинаещи, 18.30 За бранника, 19 Но турски, 19.15 На нѣмски, 19.30 За селото, 20.30 БТА, 21 Концертъ, 21.30 Концертъ — Т. Калчева, 22 Часъ за Италия, 22.25 Музика, 22.45 БТА, 23 На френски, итал., английски.

— Въ душата, драги, въ душата. Ти си цѣлувъ само тоя, нито сестра си, нито майка си. Защо ги дѫржишъ всички заедно, една до друга, за да се радявсѫтъ ли? . .

Сѫкѫтъ стресватъ отъ изкажано видение, Аристиде чувашо се вдрѣ въ брата си. Колкото и да бѣше привикналъ къмъ прозрѣнитѣ между майка, сестра и жена, пакъ не бѣше си предсѣмалъ, че тѣзи три жени се разбиратъ помежду си, нито подобно сѫ принудени да живѣятъ заедно.

— Ималъ правъ, — избѣрза той. — За това не бѣхъ помислилъ. Още утре ще се занимая съ този въпросъ. Надѣрно аз ще се примѣсти другаде. . .

— Нѫщо по-просто отъ това, драги!

— Разбира се. За тебе всичко е просто. Но за мене тази задача бѣше малко по-сложна. Ако съмъ ги принудилъ да единъ отъ-мѣстенъ сѫмѫтѣнъ живѣятъ, сторихъ го, защото вѣрвамъ, че ще загладя известни грѣшки. Особено Доминика имаше нужда отъ известна другарка, която да я шлифова, макаръ и сега да съмъ убѣденъ, че покойна Катерина и Аглая доста бѫка научили отъ тази жена, . . селянка. Но щомъ това е невъзможно. . .

— Какъвто си опиталъ ти, драги, било е само добронорава дадость. . . Това е фантазията на градинарь, който си е въобразилъ, че може да доведе опититѣ си съ прекождане до невъзможность. Не си влѣзъ подъ внимание, че се стремишъ къмъ стопяването на два непрошкащи единъ въ другъ метали.

— Обаче, да не бѫдемъ слѣпи! Доминика ще бѫше най-усѫвѣршенитѣ елементъ. Доказателство: прогрѣсѫтъ, който ти отбелѣзва въ тѣзи нѣколко години, презъ които живѣе между насъ.

— Никой не се съмнява въ това. Обаче, дали ще достигнеше нѣкога до направяне едно харменчиче, цѣло отъ менажерията? И, колко е най-тежко, Аглая не може да тѫрси и Фелиция. Тя мисли, че господжица Корие се занимава изключително много съ детето и съ Доминика. Нарича я „дойка" А бедната девойка се черви отъ ядъ, хале си устнитѣ, но не отворѫша нито съ една лоша дума. Правото е, че това примирение съвсѣмъ обезоружава Аглая, която капчеци би желала да воюва съ цѣлия свѣтъ. Бе се скарала и съ мене, като видѣла, какъ затѫшавамъ нескубнатата дъ корена си мия сенаха. Не се сѫрди, че я наричамъ така, защото, приказвѣ, положението ѝ е такова. За да сорятъ краиолитѣ, все е по-добре твоето решение. . .

— Добре. . . Решихъ. Ще ми помогнете, обаче, да си уреди подходяща кѫща, където ще мога отново да заседа накорененъ въ нейната почва, т. е. до лѣтото, когато ще си построя вила въ Оещи.

Бѣхъ свикналъ съ оригинѫлноститѣ на Аристиде и съсѫзъ естествено ми се видѣ решението му да се примѣсти въ село.

— Дотогава нѫма да се занимава цѣло, — прибави оригиналъ

лѫко почки съ бинокъла.

Моето непредвидено влияние, шумътъ произведенъ отъ трѫшвянето на вратата, можеби и отчаяниятъ ми викъ: „Крадци", наплашиха престѫпника и рѫката му трепна. За мигъ отърчихъ при дулавя, бѣсно заблъсканъ и отворихъ вратата му . . .

Елва тогава инспекторътъ, пробудѣнъ отъ сѫня си, скочи, превзѣна се о сабята си и започна обѫркано да вика къмъ мене:

— Да. . . азъ. . . Какво е станало?! . . Въ името на закона, арестувамъ си! . .

Обаче, ето се сѫвае и видѣ изменениятѣ лица на двамата противници, полицаятъ очевидно си спомни за смисъла на идването си, извади револвера си и тръмна по посока на Бистрецъ. Куршумътъ счупи една картина надъ главата му и се заби въ стѣната.

Мръсникъ! Престѫпникъ! — избухна най-после представителятъ на закона. — Долу оружието или азъ ще го свалѫ! Долу оружието!

Бистрецъ разтрепереръ сложи револвера си вѫрху масата, но въ следния мигъ и той започна да вика:

— Азъ да съмъ престѫпникъ? Хе, тѣзи приятели си въобразяватъ, че гаранътъ е все така глупавъ, както по времето на Лафонтенъ. Не, господа!

— Стига! изгрѫне полицаятъ. Какво търсишъ тукъ? Шантажъ, а? Ей сега ще ти дамъ единъ шантажъ. Вѫрнете го!

— Нѫщо повече отъ шантажъ, извика Аристиде. Убийство! Искаше да ме убие, за да ми откраде парити. Оружието е тукъ вещественото доказателство.

— Револверътъ не бѣше вѫленъ, моля да се отбелѣжи това. Колкото до шантажа, г-нъ инспекторътъ ще ими добрината да отбелѣжи само фактитѣ, които констатира на мѣстото. Парити, отбелѣжи само фактитѣ, които констатира на мѣстото. Парити, мръсникѣ пари, си колто се опита да откупишъ мѫлчанието ми, мръсникѣ пари, си колто се опита да сѫ спасишъ въ краката ти, мръсна фанариотска усойнице! Ще ми заплашишъ тоя капанъ!

— Нито дума повече! отново изгрѫмѣ полицаятъ. Всички следъ мене въ участъка!

Цѣлата тази трагикомична сцена се разигра само за нѣколко секунди.

Одидохме съ инспектора въ участъка, за да се състави протоколъ. Обаче, едва тоя достоенъ представитель на полицията започна да пише протокола, и дѫржанието на Бистрецъ коренно се промѣни:

— Моля, господинъ Полковнику, въ краи на крайната тоя кова необходимъ ли е за васъ тоя протоколъ?

— Това е моя работа.

— Но понеже е и моя, ще мислите ли, че ще е по-добре, ако постигнѫтъ щастни спогодба?